

Mørkeby's hemmeligheder

Af: Gitte Larsen

Udgivelsesår: 2026

Udgiver: Selvudgiver

Sted: Lolland

Alle rettigheder forbeholdes.

Indhold

Forord	2
Kapitel 1 - Tågen over Mørkeland.....	3
Kapitel 2 - Nøgler til det glemte	8
Kapitel 3 - Spor i stilheden	14
Kapitel 4 - Når mørket bevæger sig.....	20
Kapitel 5 - Faren tager form.....	26
Kapitel 6 - Det, fortiden skjuler.....	33
Kapitel 7 - Konfrontationer i skygger	40
Kapitel 8 - Alene i mørket	46
Kapitel 9 - Opgøret begynder	52
Kapitel 10 - Sandhedens pris	58
Kapitel 11 - Midt i stilheden.....	63
Kapitel 12 - Når lyset rammer.....	69
Kapitel 13 - Når tilliden brister	72
Kapitel 14 - Det sidste opgør	77
Kapitel 15 - Brikkerne falder på plads.....	80
Kapitel 16 – Det, der blev skjult	85
Kapitel 17 – Det, der ikke kan gøres om	89
Kapitel 18 – Det, der bliver tilbage	94
Epilog – Nye begyndelser	98

Forord

I små byer forsvinder sandheden sjældent. Den bliver bare gemt bedre. Mørkeby er bygget på tavshed. På beslutninger, der blev taget i stilhed, og på spor, der bevidst blev overset. Her er intet enkelt, og ingen er kun det, de giver sig ud for at være.

Sandheden ligger ikke fremme – den ligger begravet mellem mennesker, minder og gamle aftaler.

Denne bog er ikke en klassisk opklaring, hvor én forbrydelse fører til ét svar. Det er en fortælling om, hvordan forbrydelser kan strække sig over år, og hvordan skyld kan deles, uden at nogen siger det højt. Om hvordan magt ofte skjuler sig bedst i det almindelige. Efterforskningen afdækker mere end handlinger. Den afdækker relationer, fortier og de konsekvenser, der følger, når nogen begynder at stille de forkerte spørgsmål. For i Mørkeby er sandheden ikke uden pris. Mørkebys Hemmeligheder er første del af en serie, hvor hvert svar åbner nye spørgsmål, og hvor afsløringer ikke lukker sagen – men gør den farligere. For nogle spor forsvinder aldrig. Og nogle hemmeligheder vil gøre alt for at forblive skjult.

Kapitel 1 - Tågen over Mørkeland

Jeg havde glemt, hvor stille en lille by kan være.

Ikke den fredelige stilhed, man finder på landet, men den slags, hvor hvert skridt giver genlyd, og hvor folk ved, hvem du er, før du selv når at huske det.

Skiltet ved indkørslen sagde stadig:

Velkommen til Mørkeby

bogstaverne var falmede, som om selv byen helst ville være anonym.

Jeg standsede bilen foran torvet og slukkede motoren. Regnen havde netop lagt sig, og luften lugtede af våd asfalt og hav.

Den samme lugt som dengang. Jeg trak vejret dybt, som om jeg kunne trække modet med ned i lungerne.

Ti år. Så længe havde jeg været væk.

Jeg var ikke taget hjem for nostalgis skyld. Jeg var taget hjem, fordi en kvinde var blevet fundet død i skoven bag den gamle savværksgrund.

Og fordi hendes navn havde fået noget i mig til at fryse.

Anna Mikkelsen.

Jeg kendte hende ikke godt. Men godt nok.

Mine støvler klikkede mod brostenene, da jeg gik mod den lille café på hjørnet.

Den hed stadig **Havblik**, og vinduerne var stadig for små til at lukke ordentligt lys ind. Indenfor var der varmt.

For varmt. Samtalerne døde, da jeg trådte ind.

Det er mærkeligt, hvordan man kan forsvinde i årevis – og alligevel aldrig holde op med at høre til.

“*Er det ikke...?*” hørte jeg en hvisken.

Jeg satte mig med ryggen mod væggen. Rutine.
Kaffe sort. Notesbog frem.

Jeg var her som journalist, sagde jeg til mig selv.
Ikke som den pige, der engang løb herfra midt om natten uden at se sig tilbage.

Døren gik igen, og kulden fulgte med ind.

Jeg behøvede ikke kigge op for at vide, hvem det var.

Alligevel gjorde jeg det.

Han var bredere over skuldrene, end jeg huskede. Ansigtet var mere markeret, som om årene havde skåret ham fri for det bløde.

Men øjnene var de samme. Rolige. Observerende. Alt for svære at gemme sig for.

Lukas!

Han standsede, da han fik øje på mig.

Et kort øjeblik – ikke mere – men nok til at jeg mærkede det i maven.

Ikke glæde. Ikke vrede. Noget uafklaret. Noget, der aldrig var blevet færdigt.

Han gik hen til disken, nikkede kort til indehaveren. Politimandens nik.

Så vendte han sig mod mig.

“Du er tilbage,” sagde han.

Ikke et spørgsmål.

“Det ser sådan ud.”

Han satte sig overfor mig uden at spørge.

Det havde altid været sådan med ham.

Som om han instinktivt vidste, hvor han hørte til.

“Du burde have ringet,” sagde han.

“Og sagt hvad?”

At jeg kommer for at rode op i en død kvinde og en by, der helst vil glemme?”

Hans blik blev mørkere. *“Anna blev myrdet.”*

Ordet hang mellem os. Tungt. Uomgængeligt.

“Så du tror ikke på ulykken,” sagde jeg.

“Nej.” Han tøvede. *“Og jeg tror ikke, det her er Mørkebys sidste hemmelighed.”*

Jeg lukkede notesbogen.

For første gang siden jeg ankom, følte jeg noget,
der mindede om klarhed.

Frygt, ja – men også beslutsomhed.

*“Så er vi to,” sagde jeg. “For jeg er ikke kommet for
at skrive en pæn historie.”*

Hans blik gled kort ned til min hånd, før han så mig
i øjnene igen.

“Det har du aldrig været god til.”

Der var noget mellem os. Stadig. Noget uafklaret,
som byen selv.

Og et sted i skoven lå sandheden og ventede.

Kapitel 2 - Nøgler til det glemte

Skoven lå som en mørk mur for enden af grusvejen.

Jeg trak jakken tættere om mig, mens jeg steg ud af bilen. Morgenens var grå og stille, som om verden holdt vejret.

Lukas stod allerede ved afspærringen, hans ryg vendt mod mig. Politijakken klædte ham irriterende godt. Autoriteten sad i hans bevægelser nu, hvor den før havde været noget mere... uformel.

“Du sagde, du ikke ville have mig med,” sagde jeg.

Han vendte sig langsomt. *“Jeg sagde, det var en dårlig idé.”*

“Det er sjældent stoppende for mig.”

Et skævt smil gled over hans mund, men forsvandt igen.

“Journalister og politiet. Det ender sjældent pænt.”

“Og alligevel står vi her.”

Han sukkede og løftede det gule bånd.

“*Bliv tæt på. Og lad være med at røre noget.*”

Skoven slugte os næsten med det samme. Jorden var blød af regn, og mine støvler sank let i mulden. Træerne stod tæt, som tavse vidner.

Jeg forestillede mig Anna herude. Alene. Måske bange. Måske allerede vidende, at hun ikke ville komme hjem.

“*Hun blev fundet derhenne,*” sagde Lukas og pegede.

Stedet så... almindeligt ud. Et væltet træ. Mos. En lav fordybning i jorden. Det var næsten værst. At ondskab kunne gemme sig i noget så anonymt.

“*Hun havde ingen synlige tegn på kamp,*” fortsatte han. “*Ingen vidner. Ingen spor, der burde føre nogen steder hen.*”

“*Men?*” spurgte jeg.

Han tøvede. Jeg kendte det tøveslag.

Det betød, at der var noget, han ikke burde sige – og overvejede, om han alligevel ville.

“Men hun havde ringet til nogen aftenen før,” sagde han lavt. “Flere gange.”

“Ved I hvem?”

“Nej.” Han så på mig. “Nummeret var skjult.”

Jeg skrev det ned. Skjult nummer.

Gentagne opkald. Ikke en ulykke.

“Hvordan var hun?” spurgte jeg.

“Anna?”

Han trak på skuldrene.

“Stille. Holdt sig for sig selv. Arbejdede på biblioteket. De fleste kendte hende kun af navn.”

“Hun havde været her hele sit liv, ikke?”

“Ja.”

Jeg mærkede kulden snige sig ind under huden. Mørkeby havde en særlig evne til at lukke sig om folk.